

ปัญหาการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น¹

สังคม นาคสมบุญ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติศาสตร์ ความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี ตามสมมติฐานของการศึกษา ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ ความเข้าใจ และทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการกำหนดชนิดของสัตว์ควบคุมและคำนิยาม “เจ้าของสัตว์” ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 4 และมาตรา 5 ปัญหาเกี่ยวกับสัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของ ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 5 มาตรา 9 มาตรา 15 และมาตรา 17 ปัญหาอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 10 และมาตรา 14 และปัญหาการกำหนดอัตราโทษปรับ ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 21 และมาตรา 22 เป็นต้น ทำให้ทราบว่า การดำเนินงานป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ยังมีปัญหาอยู่หลายประการ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาการกำหนดชนิดของสัตว์ควบคุมและคำนิยาม “เจ้าของสัตว์” ประการแรก การกำหนดชนิดของสัตว์ควบคุม ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 4 ประกอบกับกฎกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่องการกำหนดสัตว์ควบคุมและระยะเวลาการฉีดวัคซีน พ.ศ. 2560 กำหนดให้สัตว์ควบคุมตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มีอยู่ด้วยกันเพียง 2 ชนิด คือ สุนัขและแมวเท่านั้น แต่โรคพิษสุนัขบ้าสามารถแพร่ระบาดและติดต่อกันได้ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทุกชนิด เช่น สุนัข แมว โค กระบือ แพะ แกะ หมู ลิง ชะนี กระรอก ค้างคาว คน เป็นต้น ประกอบกับพฤติกรรมในการเลี้ยงสัตว์ของมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไป สัตว์ที่ไม่

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศ.ดร.สุมาลี วงษ์วิจิต และคณะกรรมการสอบ คือ รศ.ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์ ศ.ดร.สุมาลี วงษ์วิจิต และผ.ศ.ดร.สมชาย รัตนเชื้อสกุล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นิยมเลี้ยงกันในครั้งอดีตกลับได้รับความนิยมเลี้ยงกันในปัจจุบันนี้ เช่น กระต่าย กระรอก กระแต และลิง เป็นต้น โดยมีลักษณะการเลี้ยงที่ใกล้ชิดกับผู้เลี้ยงไม่ต่างจากสุนัขและแมว ซึ่งสัตว์เหล่านั้นอาจเป็นพาหะของโรคพิษสุนัขบ้าได้ เมื่อสัตว์เหล่านั้นไม่ได้อยู่ในสถานะเป็นสัตว์ควบคุม ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 เจ้าของสัตว์เหล่านั้น จึงไม่มีหน้าที่ที่จะต้องนำสัตว์ของตนไปรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าจากสัตวแพทย์ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 5 ทั้งที่การได้รับวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เป็นวิธีการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นอีกปัจจัยปัญหาหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าในปัจจุบัน

ประการที่สอง การบัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าของ” ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 4 กำหนดให้เจ้าของหมายความว่ารวมถึงผู้ครอบครองด้วย แต่ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 ไม่ได้บัญญัติให้ความหมายของการครอบครองไว้อย่างชัดเจน จึงก่อให้เกิดประเด็นปัญหาทางกฎหมายตามมา เนื่องจากว่าเจ้าของสัตว์ควบคุม มีหน้าที่ที่จะต้องนำสัตว์ควบคุมไปรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าจากสัตวแพทย์ เมื่อบุคคลใดที่ไม่ได้เป็นเจ้าของสัตว์ควบคุมหรือครอบครองสัตว์ควบคุมนั้นอยู่ แต่ลักษณะของการครอบไม่ได้มีเจตนาที่จะครอบครองสัตว์ควบคุมนั้นโดยยึดถือสัตว์ควบคุมนั้นเพื่อตนเอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1367 เช่น กรณีมีบุคคลมาฝากเลี้ยงเพียงชั่วระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง จึงไม่ได้อยู่ในฐานะผู้ซึ่งได้สิทธิครอบครองในตัวสัตว์ควบคุมเหล่านั้นและไม่ได้อยู่ในความหมายของบทนิยามเจ้าของสัตว์ ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 จึงไม่มีหน้าที่ที่จะต้องนำสัตว์ควบคุมนั้นไปรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าจากสัตวแพทย์ หากมีการฝากเลี้ยงสัตว์ควบคุมเป็นระยะเวลานาน ๆ อาจทำให้สัตว์ควบคุมขาดการรับวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าอย่างต่อเนื่องได้

จากการศึกษาประเด็น ปัญหาเกี่ยวกับสัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของ ประการแรก การจัดหาวัคซีนให้สัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของ ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 5 กำหนดให้เป็นหน้าที่ของเจ้าของสัตว์ที่จะต้องนำสัตว์ควบคุมไปรับการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าจากสัตวแพทย์ จะเห็นว่ายังมีสัตว์ควบคุมอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ปรากฏเจ้าของหรือที่เราเรียกกันว่าสัตว์จรจัด สัตว์เหล่านี้ก็อาจเป็นพาหะของโรคพิษสุนัขบ้าได้ แต่พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 ไม่ได้กล่าวถึงหรือมีบทบัญญัติใด ๆ รองรับกลุ่มสัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของเหล่านี้เลย จึงเป็นปัญหาอย่างมากว่าการที่จะนำสัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของหรือสัตว์จรจัดนั้นไปรับการฉีดวัคซีนจากสัตวแพทย์ เป็นหน้าที่ของบุคคลใดหรือหน่วยงานใด ไม่ว่าจะเป็น สัตวแพทย์ พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ตาม ต่างก็ไม่มีอำนาจและหน้าที่ จัดการให้สัตว์ควบคุมที่ไม่มีเจ้าของหรือสัตว์จรจัดได้รับฉีดวัคซีน เพื่อป้องกันโรคพิษสุนัข

บ้าแต่อย่างใด โดยกลุ่มสัตว์ควบคุมที่ไม่มีเจ้าของหรือสัตว์จรจัดนี้ เป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่เป็นพาหะของการแพร่ระบาดของโรคพิษสุนัขบ้าในปัจจุบัน ซึ่งเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าของประเทศไทยเป็นอย่างมาก

ประการที่สอง การทำลายสัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของ ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 9 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจทำลายสัตว์ควบคุมที่พบในที่หรือทางสาธารณะ หากสัตว์ควบคุมนั้นไม่มีเครื่องหมายประจำตัวสัตว์และได้กักขังสัตว์ควบคุมไว้แล้วและไม่มีเจ้าของมารับคืนภายในห้าวันนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ทำลายสัตว์ควบคุม โดยที่ไม่มีมาตรการใด ๆ ในการตรวจสอบโรคพิษสุนัขบ้าของสัตว์ควบคุมนั้นก่อน ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นยังไม่ทราบข้อเท็จจริงแน่ชัดเลยว่าสัตว์ควบคุมตัวนั้นเป็นพาหะของโรคพิษสุนัขบ้าหรือไม่ จึงยังไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องฆ่าสัตว์ควบคุมตัวนั้น เพื่อป้องกันอันตรายแก่ชีวิตหรือร่างกายของมนุษย์หรือสัตว์อื่น ที่จะเป็เหตุยกเว้นความรับผิดชอบของการทารุณกรรมสัตว์ตามมาตรา 21 ประกอบกับก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องทำลายสัตว์ควบคุม เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องกักขังสัตว์ควบคุมตัวนั้น เพื่อบริการให้เจ้าของสัตว์มารับสัตว์ควบคุมนั้นคืนไปภายในสิบห้าวัน ซึ่งอาการของโรคพิษสุนัขบ้าอาจจะปรากฏได้ภายในสิบสี่วัน หลังจากได้รับเชื้อโรคพิษสุนัขบ้า จะเห็นว่าหากสัตว์ควบคุมที่ถูกกักขังนั้นเป็นโรคพิษสุนัขบ้า อาการของโรคพิษสุนัขบ้า น่าจะปรากฏชัดเจนแล้วก่อนการทำลายสัตว์ควบคุมนั้น ซึ่งหากสัตว์ควบคุมนั้น ไม่ปรากฏอาการของโรคพิษสุนัขบ้าภายในสิบห้าวัน มีโอกาสเป็นไปได้สูงที่สัตว์ควบคุมนั้นจะไม่มีเป็นพาหะของโรคพิษสุนัขบ้า แต่เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ต้องทำลายสัตว์ควบคุมนั้นอยู่ดี การทำลายสัตว์ควบคุมนั้นเลย โดยไม่มีมาตรการในการตรวจสอบโรคพิษสุนัขบ้าของสัตว์ควบคุมนั้นก่อน เป็นการทารุณกรรมสัตว์นั้นเกินสมควร ขัดกับหลักการตามพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

จากการศึกษาประเด็น ปัญหาอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 10 กำหนดให้สัตวแพทย์ มีอำนาจเข้าไปในบ้าน โรงเรือน หรือสถานที่ เพื่อปฏิบัติการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า เช่น การสอบถามจำนวน เพศ พันธุ์ อายุ และสีของสัตว์ควบคุมจากเจ้าของสัตว์ เป็นต้น จะเห็นกฎหมายบัญญัติให้อำนาจสัตวแพทย์ไว้เป็นการเฉพาะ ปัจจุบันประเทศไทยมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอยู่ 7,850 แห่ง แต่มีตำแหน่งสัตวแพทย์ปฏิบัติหน้าที่อยู่ไม่ถึงร้อยละ 5 ของจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด

ปัจจุบันนี้มีการดำเนินโครงการสัตว์ปลอดโรค คนปลอดภัย จากโรคพิษสุนัขบ้า โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินงาน มีหน้าที่ คือ การสำรวจจำนวนประชากรสัตว์ควบคุมและการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าให้สัตว์ควบคุม จะเห็นได้ว่าการ

สำรวจประชากรสัตว์ควมุนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องเข้าไปในบ้าน โรงเรียนหรือสถานที่ เพื่อสอบถามข้อมูลไม่ว่าจะเป็น ชื่อ เพศ สี พันธุ์ อายุ และจำนวนของสัตว์ควมุนจากเจ้าของสัตว์แต่ละหลังคาเรือน แต่ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 กลับบัญญัติให้เป็นอำนาจของสัตวแพทย์ไว้แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ไม่ได้บัญญัติให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นไว้ด้วย ทั้งที่เรื่องดังกล่าวเป็นการดำเนินการในลักษณะการป้องกันโรคโดยทั่ว ๆ ไป ไม่มีความจำเป็นใด ๆ เลย ที่จะต้องดำเนินการโดยวิชาชีพอย่างสัตวแพทย์โดยเฉพาะ โดยตามหลักการกระทำทางปกครองต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย (ไม่มีกฎหมาย ไม่มีอำนาจ) การสำรวจประชากรสัตว์ควมุน จึงไม่ได้อยู่ภายในอำนาจและหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ประกอบกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้จัดตั้งขึ้นมาตามหลักการกระจายอำนาจ โดยให้ท้องถิ่นปกครองตนเอง เพื่อจัดทำบริการสาธารณะ ซึ่งการที่พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 ไม่ได้บัญญัติให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจเข้าไปในบ้าน โรงเรียนหรือสถานที่ เพื่อปฏิบัติการป้องกันการแพร่โรคพิษสุนัขบ้า จึงทำให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่สามารถดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะด้านสาธารณสุข เพื่อป้องกันและระงับโรคติดต่อได้ ทั้งที่เป็นหน้าที่หลักขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภท ทำให้การป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า เกิดความล่าช้า ไม่สามารถระงับเหตุได้ทันต่อสถานการณ์

จากการศึกษาประเด็น ปัญหาการกำหนดอัตราโทษปรับ การที่พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติกำหนดโทษทางอาญาไว้ สำหรับลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้น มีวัตถุประสงค์การลงโทษ เพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution) การข่มขู่หรือยับยั้ง (Deterrence) การตัดโอกาสการกระทำความผิด (Incapacitation) และการปรับปรุงแก้ไข (Rehabilitation) เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบ หลาบจำ และเกิดความเกรงกลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมาย ไม่กล้าที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก

ตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 21 บัญญัติกำหนดโทษสำหรับเจ้าของสัตว์ควมุน ที่ไม่จัดการให้สัตว์ควมุนของตนได้รับการฉีดวัคซีน โดยการกำหนดอัตราโทษปรับไว้สองร้อยบาท เมื่อพิจารณาตามหลักความยุติธรรม จะเห็นว่าการกำหนดโทษปรับนั้น จะต้องคำนึงถึงความยุติธรรมของทั้งสองฝ่าย เมื่อพิจารณาถึงความยุติธรรมต่อรัฐซึ่งเป็นฝ่ายเสียหายนั้น จะเห็นว่าการกำหนดโทษปรับที่จะลงโทษกับผู้กระทำความผิดเพียงสองร้อยบาทนั้น น้อยเกินไป ไม่ก่อให้เกิดความยุติธรรมต่อรัฐ

เมื่อพิจารณาหลักการกำหนดโทษให้สมกับผู้กระทำความผิด จะเห็นว่าการกำหนดโทษปรับจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับผู้กระทำความผิด การที่พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 บัญญัติกำหนดโทษสำหรับเจ้าของสัตว์ควมุน ที่ไม่จัดการให้สัตว์ควมุนของตนได้รับ

การฉีดวัคซีน โดยการกำหนดอัตราโทษปรับไว้สองร้อยบาท ทั้งที่การฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า เป็นวิธีการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด จะเห็นว่าการที่พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 บัญญัติกำหนดโทษสำหรับเจ้าของสัตว์ควบคุม ที่ไม่จัดการให้สัตว์ควบคุมของตนได้รับการฉีดวัคซีน โดยการกำหนดอัตราโทษปรับไว้เพียงสองร้อยบาทนั้น ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากการนำสัตว์ควบคุมไปรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าจากสัตวแพทย์นั้น มีความสำคัญต่อการแพร่ระบาดของโรคพิษสุนัขบ้าเป็นอย่างมาก

เมื่อพิจารณาหลักความแน่นอนแต่ยืดหยุ่นของโทษ จะเห็นว่าการกำหนดโทษปรับตามหลักการนี้ จะต้องมีความแน่นอน ชัดเจน และยืดหยุ่น การที่พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 บัญญัติกำหนดโทษสำหรับเจ้าของสัตว์ควบคุม ที่ไม่จัดการให้สัตว์ควบคุมของตนได้รับการฉีดวัคซีน โดยการกำหนดอัตราโทษปรับไว้สองร้อยบาท ซึ่งการบัญญัติกำหนดอัตราโทษไว้เฉพาะเจาะจง แน่นอนตายตัว คือ การปรับสองร้อยบาทในทุกกรณี ทำให้ขาดความยืดหยุ่นเกินไป เนื่องจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มีอำนาจเปรียบเทียบปรับ จะใช้ดุลพินิจในการคำนึงปัจจัยต่าง ๆ ในการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดไม่ได้เลย

จากการที่ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ถึงปัญหาการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงเห็นควรที่จะเสนอข้อควรแก้ไขในบางประการเพื่อให้การป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เรื่องการกำหนดชนิดของสัตว์ควบคุม

กฎหมายเดิมกำหนดใน พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 4 บัญญัติว่า “สัตว์ควบคุม หมายความว่า สุนัขหรือสัตว์อื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะเป็น “สัตว์ควบคุม หมายความว่า สุนัข แมว กระต่าย กระจอก กระแต โคน กระบือ แพะ แกะ หมู ลิง หรือสัตว์อื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง”

2. เรื่องคำนิยาม “เจ้าของสัตว์”

กฎหมายเดิมกำหนดใน พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 4 บัญญัติว่า “เจ้าของ หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองด้วย”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะเป็น “เจ้าของ หมายความว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์ ผู้ครอบครอง ผู้เลี้ยง ผู้ดูแล ผู้ให้อาศัย และผู้ควบคุมสัตว์”

3. เรื่องการจัดหาวัคซีนให้สัตว์ควบคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของ

กฎหมายเดิมตามพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 ไม่ได้กำหนดไว้

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มบทบัญญัติมาตรา 5/1 “เจ้าพนักงานท้องถิ่น ต้องจัดการให้สัตว์ควมคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของทุกตัวได้รับการฉีดวัคซีนจากสัตวแพทย์หรือผู้ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากสัตวแพทย์หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์”

4. เรื่องการทำลายสัตว์ควมคุมที่ไม่ปรากฏเจ้าของ

กฎหมายเดิมกำหนดใน พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 9 บัญญัติว่า “...ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายสัตว์ควมคุมนั้นได้”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะเป็น “...ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายสัตว์ควมคุมนั้นได้หรือวิธีอื่นใดตามที่เห็นสมควร”

5. เรื่องอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

กฎหมายเดิมกำหนดใน พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 10 บัญญัติว่า “เพื่อป้องกันการแพร่โรคพิษสุนัขบ้า ให้สัตวแพทย์มีอำนาจเข้าไปในบ้าน โรงเรือนหรือสถานที่เพื่อปฏิบัติการดังต่อไปนี้...”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะเป็น “เพื่อป้องกันการแพร่โรคพิษสุนัขบ้า ให้สัตวแพทย์ พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจเข้าไปในบ้าน โรงเรือนหรือสถานที่เพื่อปฏิบัติการดังต่อไปนี้...”

6. เรื่องการกำหนดอัตราโทษปรับ

กฎหมายเดิมกำหนดใน พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 21 บัญญัติว่า “...ต้องระวางโทษปรับสองร้อยบาท”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะเป็น “...ต้องระวางโทษปรับสองร้อยถึงสองพันบาท”

และ

กฎหมายเดิมกำหนดใน พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 มาตรา 22 บัญญัติว่า “...ต้องระวางโทษปรับสองร้อยบาท”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะเป็น “...ต้องระวางโทษปรับสองร้อยถึงสองพันบาท”